ANUL VII. - No. 11
1 Aprilie 1931

„Hristos, Regele, Naţiunea“
„România a Românilor“

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“
Apare la 1 şi 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „ARDEALUL“
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

ANUL VII. — Nr. 11 Cluj, 1 Aprilie 1931

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"

„Masoneria desfiinţează România"

Sub acest titlu s'au reprodus de câteva luni pe faţa internă a copertei acestei reviste, două hărţi, ce merită o deosebită atenţie. Ambele hărţi au fost elaborate cu mult înaintea războiului mondial, într'o şedinţă secretă a conducerii lojelor francmasone din Anglia. Acolo s'a fixat harta Europei, conform planurilor şi intereselor forţelor oculte masonice, conduse de Jidani internaţionali, stăpâni în acelaş timp şi ai finanţei, care prin împrumuturi oneroase şi speculaţii de burse îngenunchiază şi robesc statele creştine debitoare.

Este surprinzător şi în acelaş timp îngrijorător, cum acele planuri s'au realizat aproape în întregime prin sfârşitul războiului mondial, a cărui deslănţuire a intrat în proectele de viitor ale neamului jidovesc, care de altfel a şi profitat enorm din situaţia postbelică:

prin instituţia Ligii Naţiunilor;

prin *forţarea încetăţenirii în massă a Jidanilor;*

prin *ridicarea lor la o incontestabilă supremaţie financiară;*

prin *instăpânirea comunismului jidovesc în ţara, unde neamul lui Iuda fusese mai străşnic ţinut în respect: în Rusia ţaristă.*

Examinând harta: *Germania* este indicată drept *REPUBLICĂ, Austro-Ungaria NU MAI EXISTĂ, Rusia* este destinată *„STATELOR PENTRU EXPERIMENTE SOCIALISTE"*. Aşadar, cele trei formidabile Imperii din Europa veche erau menite pieirii, de către forţa ocultă a Francmasoneriei internaţionale, având ca ţintă zdrobirea tronurilor şi a altarelor, conform lozincei unui mason francez, aruncată în furia sângeroasă a marei revoluţii franceze, dela sfârşitul veacului al XVIII: *avec les boyaux du dernier des prêtres étranglons le dernier des rois"* (cu intestinele celui din urmă dintre popi să spânzurăm pe ultimul dintre regi).

Sfârşitul războiului mondial a adus „cascada tronurilor" celor trei împăraţi ai Europei; a adus desfiinţarea Altarului în Rusia pravoslavnică prin aplicarea comunismului, de origină, de finanţare, de aplicare şi exploatare jidovească; a adus prăbuşirea puterii catolice, în Austro-Ungaria, prin dispariţia dela Viena a acelui Impărat, ce era socotit în Europa veche drept cel dintâiu susţinător al Vaticanului în străinătate.

Aşa dar, proectele Francmasoneriei iudaice în partea lor esenţială s'au înfăptuit prin rezultatul războiului mondial: tronuri prăbuşite, ortodoxia rusească desfiinţată prin crima comunistă, catolicismul în Europa lipsit de un puternic sprijin istoric.

Care era situaţia României după conspiratorii masonici?

IN AMBELE HĂRŢI ŢARA NOASTRĂ NU MAI FIGUREAZĂ: este pur şi simplu înglobată în *„Süd-ost slavischer Staatenbund"*, ori în *„Donau-Balkanbund"*, din prima, ori din a doua hartă. România cu aspiraţiile ei naţionale trebuia să intre în „Donau Balkanbund"! De altfel, amintesc cititorilor noştri, că în 1919, 1920, 1921, cu cât ieşeau la iveală, în mod firesc, greutăţile consolidării statelor nouă născute ori mărite depe urma războiului mondial, cu atât se afirma şi stăruia în presa internaţională, finanţată de Jidani, propunerea de a se constitui „confederaţia dunăreană" a statelor ieşite din mozaicul habsburgic, la care să se asocieze şi statele balcanice. Işi făcea apariţia din nou planul Iudeo-masoneriei cosmopolite, care nu putuse să zădărnicească constituirea şi întregirea statelor în virtutea principiului naţionalităţilor, dar încerca să profite de greutăţi inerente începutului, spre a distruge opera anevoioasă a tratatelor de pace.

Această Francmasonerie este *una* peste tot globul şi *esenţial jidovească.*

Nu trebue să ne înşale aparenţele, confecţionate artificial cu intenţia perfidă de a induce în eroare. Este *una*, de orice rit ar fi, orice titlu şi-ar da, orice origine şi-ar atribui, orice nume şi-ar lua cu împrumut; după cum Jidanul rămâne acelaş oricare i-ar fi numele răsunător creştin sau istoric-arian, cu care s'ar împodobi! Francmasoneria recurge la o manevră grosolană, spre a ademeni pe naivi, când se întitulează, de *naţională.* Firma, ce simulează independenţă şi inocenţă, în realitate reprezintă numai sucursală a acelei vaste organizaţii secrete universale, care a prins lumea civilizată ca într'o pânză de paianjen.

Este *jidovească* conducerea superioară a tuturor masoneriilor de orice rit, origină, nume, făcând o politică ascunsă, care a dictat şi dictează la răspântiile istoriei, conform intereselor exclusive ale neamului jidovesc. Dacă une-ori interesele Iudaismului concordă cu interesele statelor creştine, acest fapt constitue o simplă coincidenţă, asupra căreia este o naivitate să ne facem iluzii.

Planurile masonice, fixate în hărţile menţionate, şi realizate prin războiul mondial, fac dovada incontestabilă, că la deslănţuirea revoluţiilor în Rusia, în Germania, în Austria, a fost dedesubt mâna plină de aur a lui Iuda. El le-a

făcut pentrucă neamului său i-a folosit: „*Is fecit cui prodest*“.

Astăzi nu mai încape nici o îndoială. Lumina istorică este deplin stabilită.

Rămâne să tragem învăţăminte şi să ne luăm măsurile noastre de apărare, cu atât mai imperios cerute, cu cât Jidovimea internaţională, încadrată prin conducătorii ei în Francmasoneria universală, una indivizibilă şi destructivă, nu a părăsit planul de a reduce România la rolul şters de membru component al unei confederaţii sud-est-europene, în care să dicteze finanţa ei cu toate consecinţele politice impuse de atare fapt.

Sunt semne multe că se lucrează stăruitor, discret şi eficace în această direcţie.

In România întregită Francmasoneria are la dispoziţie *anumita presă*, toată apărând interese curat jidoveşti sub masca hipocrită a ideilor democrate şi umanitare.

Prin această presă, venală şi duşmană intereselor noastre autohtone, Francmasoneria a luptat şi a isbutit să impună la putere, terorizând Regenţa prin spectrul revoluţiei şi rătăcind opinia publică în regimul plăpând al votului universal, un partid având drept ideologie concepţiile periculoase ale unei democraţii, inventată de teoreticiani iudei, spre a duce la pieire naţia naivă, care încearcă să le experimenteze. Naţional-ţărăniştii, conduşi de periculoşi demagogi, de teoreticiani iudaizaţi în ideile lor, de francmasoni, şi regionalişti destrămători ai unităţii naţionale, erau indicaţi, — în consfătuirile secrete ale lojelor, — să prezideze la opera de umilire a ţării, de sărăcire sistematică şi dezorganizare treptată a României întregite.

Numai sub acest punct unitar de vedere, se poate înţelege întreaga legislaţie economică a lui Madgearu, legea administrativă a lui Vaida, legea lui Anghelescu de deposedare a coloniştilor macedoneni în Cadrilater, legea pensiilor de plătit foştilor funcţionari Unguri, cari nu au depus jurământul faţă de Statul român, favorizarea Jidanilor sub orice formă şi în fiecare ocazie, abdicarea ruşinoasă dela orice sentiment de demnitate naţională în discuţia şi acceptarea condiţiilor împrumutului extern, jaful sistematic săvârşit în averea Statului, toleranţa criminală practicată în propriul partid faţă de clienţii justiţiei represive, metoda de a guverna prin falsificarea dispoziţiilor constituţionale şi călcarea flagrantă a legilor, fără nici o sancţiune; pe scurt: *o acţiune sistematică de distrugere a eforturilor noastre de consolidare cu dezorganizarea statului şi reducerea la cumplită sărăcie a societăţii româneşti.* Acest rezultat intră minunat de bine în planurile Iudeo-masoneriei, care ţinteşte să distrugă România întregită, dupăce o va fi îngenunchiat şi robit, prin împrumuturi cămătăreşti.

Istoricul de mâne va scrie despre trinitatea Maniu—Mihalache—Madgearu: au fost, cu sau fără conştiinţă, instrumentele masoneriei jidoveşti.

I. C. CĂTUNEANU.

Reapariţia „Cuvântului Studenţesc.“

Am primit la redacţie numărul de Dumineca 22 Martie 1931, anul VI, Nr. 1, al ziarului „CUVÂNTUL STUDENŢESC“, organ oficial al Uniunii Naţionale a Studenţilor Creştini Români (Bucureşti, Bulevardul Schitu Măgureanu Nr. 2). Salutăm cu deosebită plăcere reapariţia adevăratului organ al Studenţilor Creştini Români, din care reproducem, cu această ocaziune, articolul D-lui GH. POPESCU-BOTOŞANI, preşedintele U. N. S. C. R.:

Studenţimea şi Regele

Am avut dela Restauraţie încoace, necontenite încercări de afară, manifestate vădit deseori, de a se îndepărta Studenţimea de Rege.

Recentele serbări Jubilare ale Universităţii din Cluj, au arătat clar încăodată, că Studenţimea a fost oprită să-şi deschidă nestingherit sufletul, către Cel ce-i întruneşte viile aspiraţiuni constructive de viitor; — au fost chiar momente când Regele, adresându-se în discursurile Sale direct studenţilor, căuta zadarnic cu ochii prin sală feţe tinere.

La o serbare a Universităţii, studenţii nu s'au putut apropia de Regele lor; nu au putut simţi fiorul adoraţiunii de Rege, prosternându-I-se înainte.

De această dată, nu s'a permis studenţilor, ca acum 10 ani la inaugurarea Universităţii, să I se facă Regelui, tânăr şi El, şi o primire caldă, tinerească în casa lor — Centrul Studenţesc „Petru Maior“, — unde fără protocol sec, ci comunicativi, tineri, să-şi deschidă sincer comoara de generoase năzuinţi de bine pentru acest neam năcăjit.

La Brăila, cei 5000 de studenţi, din toate colţurile de ţară, adunaţi în Congres general anual, au aclamat frenetic pe Acela în care văd cârmaciul neclintit al vremilor grele dinaintea noastră şi făptuitorul hotărât al aspiraţiunilor înnalte ale acestui neam.

Răspunsul Regelui către Congres a arătat că nimic nu poate despărţi pe Rege de tineretul acestei ţări.

Totuşi, elemente interesate ori lesne încrezătoare în defăimări, au oprit studenţimea în ziua de 10 Decemvrie — zi de simbolică sărbătoare — de a manifesta impunător pentru Rege — dând naştere chiar la incidente degradante pentru provocatori.

Aceste fapte constituesc pentru noi, de altfel, exemple concludente în plus.

Continuu am semnalat acţiuni, deschise sau mascate, de a sfărâma legătura de dragoste reciprocă şi devotament dintre Rege şi Studenţime.

Această acţiune a fost dusă sistematic: s'a lucrat sus, la Rege, prin informarea intenţionat deformată a adevărului, şi jos, în rândurile studenţilor, prin răspândirea de svonuri criminale şi tendenţioase, provocătoare de nelinişte şi reacţiune în cugete curate.

In faţa acestor situaţii, conducători ai studenţimii, cunoscători ai realităţilor exacte, suntem datori a interveni cu precizări lămurite.

Generaţia tânără studenţească de după răsboiu, a adăogat eternelor splendide atribuite ale tinereţii — generator fecund de noui forme creatoare — încă vreo câteva purtând pecetea vremurilor vitrege de răsboiu.

In acele timpuri aspre, se ridica printre ruine şi bubuituri de tunuri, din sate, de prin văi strâmte de munţi, din clocotul durerii, cu ochii uimiţi şi plânşi, cu fruntea brăzdată de o seriozitate şi experienţă prematură, fără copilărie veselă şi fără joacă — se ridica o altă generaţie: generaţia noastră, generaţia studenţească de după războiu.

Veniţi la Universitate, aceşti tineri s'au preocupat de probleme

grele şi serioase, din nevoia de a-şi satisface astfel, cerinţele sufleteşti ale unei maturităţi prea timpurii.

Profesorul *P. Andrei*, într'un studiu asupra mişcărilor sociale şi politice ale tinerimii, spune: „tinerii de azi, crescuţi în războiu, observă mai bine realităţile decât cei de dinainte de războiu, sau decât bătrânii".

Unei atare precoce formaţiuni de suflet, nu putea să-i scape frământările dinastice din ultimii cinci ani, cu repercusiuni grave asupra întregii vieţi naţionale.

Indurerată profund de lupta stearpă dintre politicianii, pe o chestiune de o importanţă capitală pentru consolidarea definitivă a Statului întregit, Studenţimea a considerat demn să nu se alăture nici uneia din aceste părţi interesate, cultivând în ea totuş, speranţe şi sentimente fierbinţi către Cel plecat.

Atât timp cât Cel jignit şi îndepărtat, arăta o voinţă fermă de a nu se mai întoarce, ea înţelegea să respecte durerea Celui lovit, fiind convinsă că va veni ziua când se va întoarce, numai prin hotărârea, voinţa şi puterea Lui.

Şi această eliberare din durere, ne-a fost hărăzită pentru 6 Iunie 1930.

Sunt vii încă în amintirea tuturora, momentele de entuziasm delicat a acestor zile.

Studenţimea, în capul organizaţiilor ei oficiale, a acţionat imediat, pentru a forţa definitiv mâna celor şovăelnici sau răuvoitori.

Conducătorii studenţimei, în asentimentul unanim al maselor, s'au întrunit imediat în ziua de 7 Iunie orele 14 în şedinţa extraordinară de comitet executiv al Uniunii Naţionale a Studenţilor Creştini din România.

Infruntând pericolele unui act revoluţionar, de a proclama un nou Rege, înainte ca regimul legal şi existent încă, să fi căzut, în urma unor discuţiuni înălţătoare, s'a dat la ora 16, Sâmbătă 17 Iunie 1930, următorul comunicat întregii studenţimi din ţară:

COMUNICAT.

„Comitetul Executiv al Uniunii Naţionale a Studenţilor Creştini Români, întrunit astăzi, 7 Iunie 1930 orele 14, faţă de evenimentele covârşitoare pentru viitorul neamului, hotăreşte următoarele:

Studenţimea română creştină constituită în corp distinct în organizaţiile ei oficiale, a avut totdeauna ca punct cardinal de orientare, PRINCIPIUL MONARHIC, pentru al cărui prestigiu şi forţă înţelege să-şi închine întreaga putere de luptă.

Dacă până în prezent, frământările sterile în jurul actului hibrid, prin care puterea Dinastiei a fost diminuată, nu au antrenat-o în a lua atitudine, aceasta se datoreşte înaltului ei simţ patriotic de totdeauna, care i-a dictat să evite frământări inutile în situaţiuni grele pentru ţară.

Astăzi însă, când o energie promiţătoare de mari realizări se pune în slujba ţării, necondiţionat şi sincer, Studenţimea română creştină salută cu toată căldura şi entuziasmul ei, fericitul eveniment cu largi repercusiuni asupra viitorului acestei ţări.

A. S. R. Principele Carol, pătruns de datoria-I către ţară, a venit în mijlocul nostru pentru a răspunde unor adânci speranţe şi necesităţi naţionale.

Fie binevenit printre noi, iar gestul Lui hotărât şi patriotic să lumineze minţile acelora cari au datoria a nu-i stingheri cu nimic Inalta Lui Chemare.

TRĂIASCĂ REGELE CAROL AL II-LEA!"

Acest act oficial de curajoasă anticipare, oglindea perfect sentimentele miilor de studenţi din capitală şi provincie. — Au urmat imediat, în seara aceleiaş zile, 7 Iunie 1930, manifestaţiuni studenţeşti extraordinare în toate centrele universitare din ţară.

La Bucureşti, massa în delir, a mers la Cotroceni, unde trecând peste gărzi şi prin parcuri, a ajuns până la El, închinându-I-se Salvatorului.

In acea atmosferă încărcată, când factorii răspunzători mai meditau asupra formulei de aplicat, avântul deschis al tinerimii universitare a trezit în adâncuri sentimentele opiniei publice, făcând astfel imposibilă orice altă soluţie, decât aceea pe care instinctul poporului o cerea.

Consfinţirea legală de a doua zi, 8 Iunie, a acestei unanime dorinţe, repara o nedreptate, răspundea chemării unei naţiuni întregi, şi deschidea o eră nouă în istoria poporului român.

Acesta-s faptele.

La Cluj, adresându-se pentru prima oară, studenţilor, M. S. Regele a spus:

„Dela cine, mai mult decât dela voi, tinerii, cari azi, sub oblăduirea dascălilor voştri, vă pregătiţi pentru cariera de mâine, am dreptul de a găsi acea dorinţă de mai bine, acel entuziasm al idealului abia întrezărit, graţie căruia se pot înfăptui marile opere pe cari ţara şi Regele vostru au dreptul a le cere dela ori şi ce cetăţean, în deosebi dela voi".

Generaţia tânără de studenţi, de după războiu, este fericită că poate corespunde acestei Inalte Chemări Regale.

Entuziasmul ei către ideal este nemărginit, iar dorinţa de mai bine, pentru acest neam necăjit, nu cunoaşte stavilă.

Voinţa Lui hotărâtă de a fi: *„Voevodul culturii româneşti"*, cu ajutorul necondiţionat al tinerei generaţii, găseşte în sufletul tinerimii ecouri nesfârşite de elan şi abnegaţiune.

Viaţa unei naţiuni este închinată culturii.

Ritmul civilizaţiei şi conjucturile specifice ţării noastre, chiar dacă pot diferenţia concepţii sociale contrarii, manifestate de diverse generaţii, adaptate diferit nouilor împrejurări, menţin totuş, aceiaşi linie directoare: *Ideia de cultură naţională.*

Azi, Regele Ţării acordă, acestei preocupări de totdeauna a tinerimii, putere de Imperativ Regal şi o oferă de ideal tinerei generaţii.

Generaţia tânără, crescută în războiu, va lupta pentru El şi în numele Lui, cu înfrigurare şi devotament.

GH. POPESCU-BOTOŞANI
Preşedinte al U. N. S. C. R.

Arabii proclamă

boicot contra Evreilor

Comitetul executiv al Arabilor din Palestina a dat un manifest prin care proclamă boicotul general în contra Evreilor.

In manifest se spune, între altele, că Arabii să nu cumpere nimic dela Evrei, afară de pământ şi să le vândă orice, afară de pământ.

Epilogul sălbătăciei dela Rădăuţi

Studentul Gh. Popescu a încetat din viaţă

Rădăuţi, 15 Martie.

Aseară, a încetat din viaţă, la spitalul din localitate, după 6 săptămâni de chinuri groaznice, studentul Gheorghe Popescu, victima sălbătăciilor săvârşite din ordinul prefectului Ilie Vişan, în ziua de 1 Februarie, cu prilejul congresului L. A. N. C.

Se ştie că armata s'a năpustit atunci asupra congresiştilor, cari au fost trântiţi la pământ şi călcaţi sub picioarele cailor. Intre cei mai gravi răniţi în timpul şarjei sălbatece şi cu nimic motivată, a fost tânărul Gheorghe Popescu.

Cu toată intervenţia chirurgicală făcută la timp de medicul primar al spitalului D. dr. Ioan Corciovei, viaţa nu i-a putut fi salvată. Graţie constituţiei sale foarte robuste studentul Popescu a rezistat timp de 42 de zile, dar îngrijirile medicale n'au putut decât să-i prelungească agonia.

Gh. Popescu a fost fiul unui gospodar de frunte din acest judeţ. O soră a lui este profesoară la liceul de fete din localitate, iar un frate căpitan la un regiment din Hotin.

Vestea morţii s'a răspândit repede în tot judeţul. La morga spitalului, unde se află depus corpul victimei, este un adevărat pelerinaj: studenţi şi delegaţiuni ale societăţilor arcăşeşti sosesc mereu din judeţ.

Mâine, la ora 9 dim., medicul legist al oraşului D. dr. Gh. Vasiliu, va face autopsia cadavrului, urmând să prezinte autorităţilor un raport asupra cauzelor morţii.

Tânărul Popescu moare nevinovat în floarea vârstei, lăsând în urmă părinţi desnădejduiţi, în vreme ce autorii ororilor săvârşite în ziua de 1 Februarie se plimbă şi astăzi nepedepsiţi, graţie unei anchete care n'a fost făcută decât pentru acoperirea crimei neiertate, săvârşită de autorităţi faţă de populaţia paşnică şi disciplinată, împiedecată cu forţa să participe la congresul L. A. N. C.

(„Universul", Nr. din 19. III. 1931.)

*

L. A. N. C. regretă, adânc, pierderea valorosului ei luptător, studentul *Gheorghe Popescu*, mort în urma sălbătăciilor ordonate de Jidani, cu ocazia Congresului L. A. N. C. dela Rădăuţi, ţinut la 1 Februarie 1931.

Cei 10.000 de Români Bucovineni, adunaţi la acel Congres, dimpreună cu toată suflarea adevărat românească, din această ţară, îi vor sta de veghe, la mormântu-i rece, iar când ora va sosi îi vor striga: „Te-am răsbunat!"

Intristatei Familii, cele mai sincere condolenţe, asigurând-o de împărtăşirea la durere, a tuturor luptătorilor naţionalişti-creştini.

Dumnezeu să-l odihnească în pace.

Vom forma opinia publică naţională creştină

Azi, în orice parte a scumpei noastre ţărişoare, vei privi cu ochi-ţi ageri de Român, ţi se pare că vezi o maşină infernală a hazardului, care n'are alt rost, decât să frământe oase româneşti, să zdrobească în bucăţi tot ce e superb, nobil şi creştinesc, pe pământul muiat de sânge, din falnicile piepturi ale eroilor români. In faţa acestui subversism, organizat, e bine oare să stăm cu mâinile încrucişate, zăpăciţi şi inconştienţi? Răspunsul este categoric nu, şi încă de mii de ori, nu!

Ce se alegea de Italia bunăoară, dacă în faţa teroarei organizate a comunismului roşu, — care ştia să bată, să însulte, să aprindă şi să ucidă pe toţi cei nemulţumiţi cu flamura bolşevică — dacă nu făceau zid piepturi de oţel gata să moară pentru tricolorul italian, să zdrobească hidra bolşevică. să naţionalizeze comorile mândrei Italii furate de străini şi înstrăinaţi, să spulbere toate organizaţiile clandestine ale francmasoneriei mercenare şi antinaţionale?!...

Ori noi ce vom avea de făcut?! Ne vom pune în cumpănă toate forţele de cari dispunem şi vom face uz de toate mijloacele legale pentru a trezi din somnul morţilor pe toţi Românii, la conştiinţă, că în faţă ne stă deschisă ca o gură de crater, prăpastia ucigătoare de neam, spre care ne ademenesc toate sirenele străinilor parazitari, şi a Românilor necinstiţi şi înstrăinaţi. Vom forma „opinia publică naţională creştină" în Ţara Românească.

Ideologia specifică a vremurilor de azi este că, opinia publică stăpâneşte pretutindenea, în chip suveran. Poate un guvern să se puie de-a curmezişul acestei forţe? Poate să se razime pe vârfuri de baionete, însă să şadă ticnit pe ele, este mai greu.

Şi să vezi masele mari cum se vor trezi la conştiinţa de sine; va vedea şi orbul mult dorita rază de lumină a vieţii noastre publice, formându-se pe deplin opinia publică în sens naţionalist şi creştin.

Programul primenirei morale a naţiunei noastre, pe temeiul principiilor creştine, nu poate să facă decât cinste oricărui fiu al ţării.

Student G. CHICINAŞIU
— Bucureşti. —

L. A. N. C. la Cluj

Ţara ajunsă la sapă de lemn în urma cârmuirilor politicianilor din partide, se deşteaptă din beznă şi-şi îndreaptă privirea spre acela dela care azi vine lumina, iar mâine va trebui să vină mântuirea: *Cuza.*

Partidele sunt înjghebări interesate, ai căror interes de partid e contrar existenţei statului. Partizanii sunt oameni al căror interes personal se pune de-a curmezişul intereselor statului.

Partidele, ce s'au schimbat la putere, de 12 ani în rând, au dovedit-o cu prisosinţă: Liberalii, Averescanii, şi Naţional-Ţărăniştii, fiecare de câte două ori ne-au guvernat în acest timp; şi toţi au reuşit să se căpătuiască. Intr'o funcţie îndeplinită la început de 5 funcţionari, azi întră 15. Partizanii trebuesc mulţumiţi, pentru zelul cu care au cutreerat şi minţit satele.

Cu cât partidul e mai mare, cu atât e mai rău: au dovedit-o Naţionalii şi Ţărăniştii laolaltă.

Reprezentanţii Naţiunii: deputaţii şi senatorii, nu reprezintă Naţiunea; ei se reprezintă totdeauna pe sine, a zis-o J. J. Rousseau.

Ca să se poată mai bine reprezinta pe sine, şi să stoarcă, cât mai multe bunuri dela cei ce cu sudoarea frunţii lor produc acele bunuri, se 'ntovărăşesc cu cel mai lacom şi mai speculant popor depe lume, cu Jidovii. Aceştia sunt lăsaţi să speculeze poporul în voie, ca la rândul lor, politicianii să se poată bucura de partea ce li se cuvine din pradă. Pradă este înaintea mea orice îngrămădire de averi, de fabrici şi de bani, în mânile câtorva inşi, numiască-se aceştia Marmorosch, Aristide Blank, sau Tischler, căci nu-i binecuvântare, ci blăstăm şi nedreptăţire a milioanelor secătuite de ei.

„O mână spală pe cealaltă" — nu-i bine zis. O mână murdăreşte pe cealaltă: Câţi din actualii şi foştii miniştri nu trag tantieme de sute de mii de lei din consiliile de administraţie ale intreprinderilor jidoveşti?

Iată legătura strânsă dintre partidele politice şi Jidovi.

Interesul partizanului e una cu interesul Jidovului, dar se bate cap în cap cu interesele Statului şi ale naţiei româneşti.

Cuza de 40 de ani arată acest lucru. Partizanii însă nu-l calcă pe picioare, căci nu le făgădueşte nimic: nici deputăţie, nici tantieme grase, nici posturi. Oameni rari şi idealişti i-au fost apostolii lui. Adevărul însă va învinge. Poporul a trebuit să se lovească de pragul de sus, ca să-l vadă pe cel de jos. Nimic nu se dă nemeritat.

E rândul vostru, Români necăjiţi şi nedreptăţiţi, să luptaţi singuri pentru înlăturarea nedreptăţilor ce vi se fac prin Jidovi, şi prin Partide. Voi i-aţi ajutat, voi i-aţi pus în pâine, voi trebue să-i depărtaţi. Că Jidovul nu-i bun, eu trebue să V'o spun?? Partidele întovărăşite cu Jidovi şi cari plătesc autobuse şi câte-o mică tocană la Cluj, că nu de dragul vostru o fac, iarăşi, eu să V'o spun??

Organizaţi-vă cum ştiţi, şi aranjaţi adunări mari: cu satele dimprejur, la *Gilău*, la *Desmir* sau *Apahidă*, la *Hida*, la *Borşa*, în fine în toate centrele mai de seamă ale judeţului, unde vom veni în frunte cu Dl. *Profesor univ. Căţuneanu*, să V'arătăm ce trebue să faceţi şi cum să luptaţi, pentru a scăpa de paraziţi.

Am amintit cu numele *Gilăul, Desmirul, Hida* şi *Borşa*, din cauză că mai nou, în treacăt, peste tot am găsit spirit de înţelegere şi interes pentru cauză. Noi, dela centru, nu putem să ne deplasăm mai mulţi, decât acolo unde ne chiamă, ne doresc şi se adună oamenii spre a ne asculta, din mai multe sate dimprejur.

Pentru primirea ce mi s'a făcut în Gilău, Desmir, Hida şi Borşa, ţin să-mi aduc mulţămirile mele şi pe această cale, acelora, ce li se cuvine. O înţelegere profundă a bisericii creştine, în luptă pentru adevăr, a dovedit Părintele *Chifa* din Hida, înţelegere ce-mi ţin de datorinţă să o notez.

Prof. NIC. POPA.
— Cluj. —

„Autorităţi de pae"

In numărul din 15 Ianuarie a. c., revista *„Infrăţirea Românească"* a binevoit să publice în coloanele sale, o sumară înfăţişare a dureroaselor stări din „Ţara Basarabilor" — Bugeagul. In acel articol intitulat „Cetatea Albă" — orice om cu cap şi cu bun simţ de recunoaştere a unor realităţi nesuferite, creiate de lepra politicianismului — poate vedea că n'are nimic alarmist — dar, e o afirmare îndrăzneaţă a unor adevăruri de aici, — îndrăsneaţă, — fiindcă în faţa politicianismului, trebue să ai cel puţin, dacă nu cel mult, ruşinea de a nu spune nici cel mai isbitor adevăr. Mai curând decât ne-am fi aşteptat, s'au petrecut fapte, cari vorbesc prin sine, că relatările noastre din susnumitul articol, sunt numai o obiectivare în mic a acestor stări crude. Am arătat în articolul numit, că lumea trăeşte rău, că Jidanii nu mai contenesc cu viaţa lor talmudică, şi pe lângă altele şi faptul, care trebuie să atragă atenţia conducătorilor, că sunt cuiburi comuniste! Am afirmat că sunt comunişti! Nu e adevărat, s'a indignat, nu ştiu cine, supărându-se foc, iar o revistă locală mi-aduce învinuirea că spunând acest adevăr (pe care-l regret că e), am adus o „gravă ofensă" judeţului Cetatea Albă. Dacă adevărul ustură, nu-s eu de vină!

Acestor domni — cărora regret că le-am supărat delicatele urechi — în miopia lor politicianistă, le-a trebuit să vadă că sunt comunişti: scandalosul scandal petrecut la cameră: cazul D-nei *Anastasia Cociubinschi!*

S'au mai supărat demagogii ţărănişti, cum arată revista, c'am uzat de termenul „autorităţi de pae"!

De.... au dreptate, de îndată, ce sunt de coceni, căci susnumita D-nă institutoare, membră a Asociaţiei învăţătorilor, cenzor în comitetul de conducere al Băncii Invăţătorilor — desigur nu aclamată de ei — a ţinut acea *faimoasă* conferinţă „Dostoievski", în faţa autorităţilor, cari au tăcut molcom, când făcea „apologia bolşevismului", într'un fel subţire, printre altele, spunând că: *„Rusia e puternică, se reface repede şi va ajunge cel mai tare stat din lume"*, şi că *„înainte de a se topi ultimul fulg de zăpadă, steagul roşu va fâlfâi în Basarabia"* („Curentul", 3 Martie 1931). Această conferinţă e ţinută în Cetatea Albă, un oraş periferic, cu o atmosferă cosmopolită dintre cele mai dubioase! Şi ce vor mai mult domnii, cari s'au supărat (intentând proces!?), că eu văd numai străini, iar dumnealor numai Români, cum afirmă onorata revistă, prin pana unui ins, care, numai creştin adânc nu e şi naţionalist, din moment ce aduce indirect o

mustrare Consiliului Eparhial al Ismailului, că întreține bănește Revista „Infrățirea Românească“, zicând: „Și această revistă este ajutată cu fonduri de Consiliul Eparhial al Ismailului“ (?).

Ne mirăm mult, cum de nu s'a publicat întreaga conferință a D-nei A. Cociubinschi, în paginile revistei „Asociației Invățătorilor“, ci numai un rezumat!! Era un mijloc de propagandă comunistă acoperit de prestigiul Asociației, iar semicentenarul lui Dostoievschi era un foarte bun pretext.

Trebuie să se înțeleagă odată, că dacă suntem în Țara Românească, să se lucreze românește ori unde, cu personal românesc, onest, de valoare moral-culturală, necontestabil și mai cu seamă unde?... unde? decât aici la granița de răsărit, unde trebuie să se ridice zid chinezesc între Rusia bolșevică și România, nu zid de pietre, ci de suflete pătrunse până în măduva oaselor de spiritul național!

Să sperăm.

A. S. A.

— Basarabia. —

„Țara-Oașului“ — „Elveția-Română“

Atât era scris, cu litere de aramă, pe podul antic-alb al steagului închis în lungi plete tricolore, ce se sbătea în văzduh, atârnat de ruda robustă a unei enorme sulițe, — iar în colțul drept, din sus, era marcat anul *„1930“*, subliniat cu o vargă tricoloră de care atârna un ciucure în perpetuă pendulare, care ca un deget năsdrăvan arăta privitorului să citească strofa sub el scrisă:

„TOȚI PENTRU UNUL
și
UNUL PENTRU TOȚI“.

Acest steag ciudat, e steagul unui neam *îndelung răbdător*, care în tăcere, și de multă vreme, geme, suspină și oftează înnecând în sine multe și adânci dureri.

— E steagul celui *mai rezistent neam din România mare*, — care a prestat atâtea veacuri de grea 'ncercare, fără să-și piardă limba, legea, portul și datinile străbune.

— E steagul *neamului desconsiderat*, — care degeaba dispune de-o bogată comoară de virtuți și o strajnică baterie de energii vitale.

— E steagul neamului *încătușat în robia inamicului intern*, — care fără milă-l mulge și-l adapă cu otravă ca să piară. Da, să piară! Să piară cât mai curând acel neam,.... nu cumva să-și ajungă scopul înaltei sale predestinații strategice. Să piară!... nu cumva să-și validiteze neînlocuibilele sale aptitudini firești, atât de reclamate și *indispensabile aici la nordul granițelor*. Să piară odată acest model etnografic a rusticismului dintre Someș și Tisa. *Să piară în țara lui! dacă n'a perit sub stăpânirea străină.*

E steagul acelui neam care *neputincios zace în fața voastră mutilat de voi înșivă!...* pe care de atâta amar de vreme și fără milă îl apăsați! îl înșelați! îl jăfuiți și exploatați! — Nu vă înfiorați în fața acestei crime? Nu vă mustră conștiința și nu vi-e frică de eventualul deochiu al răsbunării? Nu?!

Să știți, că acel steag *e steagul nostru!* pe care nu-l veți mai profana.

E steagul Oșănimei ocolisită din vremuri uitate pe cele culmi și ponoare din Țara Oașului - Ugocia.

Acestei ruine numită, Țara Oașului, pe care stăm încremeniți, pe lângă cunoscuta-i sărăcie seculară, în timpul mai recent, rând-pe rând i-a secat cu desăvârșire și ultimele isvoare de traiu, ce le avea:

a) In vestitele și număroasele ei vii de odinioară, — în urma boalelor criptogamice, — nici un butuc n'a mai rămas.

b) Din bogatele ei livezi de pomi roditori, nici o zecime nu mai are, și ce-a dăruit natura în mod sălbatic, în mizeria lor, s'a distrus.

c) Dumbrăvile ei colosale de stejari seculari, — acea comoară a regiunei, — sub poalele căror cu sutele misunau turmele de porci, ca sălbatici, îngrășindu-se fără nici o danie de-acasă, — a trecut ca un vis, — fiind distrusă cu desăvârșire.

In urma devastării și strivirii acelor comori, *a rămas un câmp vast de o jalnică priveliște*; o mare de mușinoi înmuschiați, păr de lup, ferigă și huciu spinos cât vezi cu ochii, exclus cu totul din cultură, în urma calității inferioare neproductive, și 'n lipsa mijloacelor de cultivare și îmbunătățire.

Contingentul vitelor față de cel din trecut e mult scăzut, fiindcă:

a) Călbeaza, antraxul și ciuma porcilor, constant bântue această nenorocită regiune.

b) Cu aplicarea greșită a reformei agrare, — *Oașul a ajuns prin lege la nedreptate*, — fiindcă: prin restricțiunile dispozițiunilor ref. agr., în comun cu ale serviciului silvic, sub deosebite pretexte nu în rari cazuri, *viclean*, au încurcat terenele naturale de pășune, contribuind simțitor la procesul micșorării efectivului zootehnic.

c) Și mai presus de acestea: *supraîncărcarea Oșanului cu atâtea dăjduri* văzute și nevăzute, — cari covârșitor trec peste calibrul său de suport, — nu-i dă modru să-și mai crească purcel și vițel.

Un groaznic tip de traiu decurge în această infernală vale a plângerii:

Unii alungați de mizeria existenței, pentru bucățica de pâine necesară vieții, în colibuțe reci și umede își trăgănează toată viața pe latul celor munți, — ca niște exilați ai sorții, — de unde cei mai mulți se întorc acasă, cu reumă în oase, oftică în piept și tifos în sdrențe, și infectându-și familia și satul, se prăpădesc cu zile.

Alții lâncezesc acasă de foame ori își lasă satul și *pribegi în lumea mare în veci nu se mai reîntorc.*

Judecați și din probele mai recente! La alarma libertății din anul trecut pentru a emigra în Franța, — din Țara-Oașului — *99 % a brațelor de lucru s'a prezentat gata de plecare.*

Porecla neaoșă de *„Oșan“*, o mândrie a noastră și bătaie de joc a altora, este trista realitate.

Indurați-vă! și ne supuneți odată sub „Röntgenul dreptății“, să vă convingeți că *noi Oșenii trăim într'o mizerie, sub demnitate de om.*

* * *

Indreptatune-am pasul cu un crez fanatic, după talismanul găsit în steagul alb.

El nu-i altceva decât *simbolul forțelor voastre unite, într'o singură credință și voință,* realizată în alianța băncilor populare: *„Țara-Ooașului“* și a cooperativelor agricole: *„Elveția-Română“* — prin cari vă cereți drept la viață.

Fără frică! dați drum ideiei epocale a duhului vremii, — care în toiul asurzitor al miilor de oșeni grupați sub steagul alb, — s'a conceput la *Negrești* în ziua de 24 August 1930, și realizat în Bixad la 18 Decemvrie 1931.

IACOB GERMAN

— Satu-Mare. —

R o m â n i,

Liga Apărării Naţionale Creştine,

în frunte cu Preşedintele ei Suprem A. C. Cuza

Vă salută cu cuvintele sale de ordine:

Hristos, Regele, Naţiunea

R o m â n i a a R o m â n i l o r.

[redacted]

Prin acest semn vom învinge.

Ne închinăm învăţăturii lui Hristos, care zice: „Iubeşte pe deaproapele tău ca pe tine însuţi". Şi cu cât ne vom putea apropia mai mult de ţinta ce ne-o arată Fiul lui Dumnezeu, cu atât vom reuşi să înfăptuim Impărăţia Lui pe acest pământ românesc, *înstăpânit azi de spirit rău, de spirit duşman, de vrajba celui ce-a vândut odinioară pe Hristos,* de Iuda.

Români, Voi încă sunteţi de vină, că ţara noastră românească a ajuns aici! Nu sunteţi mai buni, decât toţi acei domni şi conducători ai voştri, cari v'au vândut interesele voastre străinilor de neam şi în deosebi străinilor de lege.

Oare, nu v'aţi vândut votul vostru acelora, cari v'au făgăduit marea cu sarea, scutire întreagă de dări şi alte lucruri, ce nu se pot da în nici o ţară depe faţa pământului? Nu v'aţi îngrămădit cu steaguri şi table, pe autobusele gratuite, spre Cluj, gratuite înapoi, primind tocane, şi bucurându-vă de beutura primită? Nu v'aţi dat seama de cheltuelile făcute cu adunările mari ale partidelor politice, că aceste cheltueli, tot voi, ţara are să le plătească — *înzecit*? Căci nu credeţi că dă cineva din buzunarul său milioane, *fără să profite.*

Şi s'au împărţit Românii în partide, şi se vrăşmăşesc de moarte. Şi cum se bucură duşmanii! Jidanii, corbii naţiunilor, se 'nfruptă azi, adăpostindu-se în toate partidele, spre a fi prezenţi la desfătarea celor tari şi la jupuirea voastră a mulţimilor neroade.

Sunteţi răi şi lacomi, şi răsbunarea e dreaptă.

Deschideţi ochii sufletului şi a inimii voastre, să vadă, că împărţirea şi cearta Românilor pe partide nu-i bună.

Nu există partid bun azi, în ţara noastră.

Partidele cari ne-au guvernat sunt alcătuite din oameni răi, lacomi, cu greşeli, şi cu păcate multe. Oameni buni, oameni cari să se apropie de adevăr şi de dreptate, sunt puţini, puţini de tot. Dar sunt şi la noi. Un astfel de om trebue ales, liber şi neîncătuşat de partizani, care să-şi ducă la îndeplinire planul sufletului său drept şi mare.

Cuza, Preşedintele Suprem al Ligii Apărării Naţionale Creştine, este un astfel de om, care din tinereţe, până la vârsta lui înaintată, necontenit a luptat pentru adevăr, scoţând la lumină şi dovedind, din toate punctele de vedere, pericolul jidovesc, ce ameninţă naţiunile şi creştinismul.

Nepot de-al lui Cuza-Vodă, cu mintea lui ageră şi luminată, putea câştiga orice mărire; dar nu i-a trebuit: el e propovăduitorul adevărului, ce nu se va clătina. El este o chezăşie. El e apostolul acestor credinţe: „Partidele prin firea şi lăcomia partizanilor lor, prin aşa zisa democraţie, ne-au cufundat în ticăloşia în care ne găsim".

Liga Apărării Naţionale Creştine, e un mănunchiu de oameni, legaţi cu jurământ să susţină acest adevăr în interesul sfânt al cauzei.

Români! Adevărul, ca şi aurul, numai o fărâmă să fie desvălit, ajunge.

Partidele politice cu armatele lor de propovăduitori de vrajbă, le-aţi văzut. In slujba lor stau Jidanii, cu gazetele, cu băncile şi avuţiile lor imense, toate rezultate ale necinstei şi speculaţiei muncii voastre productive. Partidele politice azi le cunoaşteţi din fapte. Le-aţi fi putut cunoaşte, după tovarăşi.

L. A. N. C. n'are Jidani. Ea este contra lor şi contra jafului de tot soiul. Faţă de numărul cel mare al celor răi, e natural că adevărul Ligii, în clasa celor învăţaţi, să găsească prea puţini propovăduitori. *Propovăduirea adevărului creştin trebue să o faceţi voi, Românii cei mulţi, cei oropsiţi şi nedreptăţiţi, ca să vă apăraţi de jaful şi nedreptatea acelora, mai tari, cari au interesul de-a vă nedreptăţi şi jefui, mai departe.*

Ca D-nii *CUZA* dela Iaşi, *CĂTUNEANU* dela Cluj, nu-s mulţi, nici la noi, nici airea. Munca lor în besna ticăloşiei, e munca mântuirii naţionale. Puneţi-vă în slujba acestei mântuiri propovăduind adevărul, în interesul vostru comun, acei mulţi şi nedreptăţiţi.

Ce puteţi aştepta dela isbânda „cuzismului?"

Iată, ce:

Apărarea muncii şi a produsului ei de cei ce o speculează şi înstrăinează.

Mântuirea ţării, de paraziţi. Cine sunt paraziţii? Aceia, cari nu trăiesc din munca lor proprie, ci din munca şi truda altora. Păduchele şi căpuşa depe oi sunt fiinţe parazitare, pentrucă trăiesc sugând sângele altor fiinţe, animale caşi ele, şi cari paraziţi, spre a nu fi văzuţi, împrumută culoarea pielii în care *s'au înfipt.* Paraziţi sunt buretele depe salcie şi vâscul, cari deasemenea împrumută culoarea plantelor pe care cresc. Paraziţi sunt *Jidanii*, cari între Unguri zic că-s Unguri, între Români se dau Români şi trăiesc aşa de

sute și mii de ani între neamuri, speculându-le avutul și aducându-le la sapă de lemn, situație, ce azi nu se mai poate tăgădui, și nici nu se mai poate *suferi*. Dar paraziți sunt și Românii, cari nu se deosebesc decât cu numele de Jidanii, cu cari se întovărășesc. Vidrighinii și Boilii și Dobreștii, în general Constantinescu-Porcii, trebue să dispară din viața noastră politică, averile lor trebuesc confiscate, și furii și răufăcătorii, și cei mari, ca și cei mici, să-și ia pedeapsa.

Toate funcțiile, cu rost, sunt folositoare. Toate funcțiile, fără rost, înființate să îmbuibeze persoana, fără a fi trebuință de ele, sunt cuiburi de trântori. Ori Statul e dator să ușureze convietuirea locuitorilor. Locuitorii sunt datori a se acomoda lipselor și a umplea un gol, o necesitate de Stat. Dar pentru aceasta e nevoie ca și răsplata să se împartă creștinește.

Pământurile, pădurile, fabricele, exploatările, furniturile, L. A. N. C. le va readuce, în stăpânirea Românilor.

Revizuirea averilor, nu cei mânjiți sunt în stare a o face. Numai Liga Apărării Naționale Creștine o va putea îndeplini, pentrucă nu are în sânul ei nici Jidani și nici oameni întovărășiți cu Jidanii.

Numai L. A. N. C. va putea pedepsi fraudele funcționarilor necorecți, oploșiți astăzi de partidele politice.

Regele este piatra fixă și simbolul de statornicire și tărie a vieții noastre de stat.

Urmând înțelepciunea și nizuindu-ne a ne apropia de cerințele învățăturilor lui *Hristos*, prin intronarea dreptății, *Națiunea* se va reface, recâștigând nădejdi noi și condițiuni reale la o viață bună și sănătoasă.

Spre a feri atât pe producător, cât și pe consumator, de speculă, schimbul de producte va fi organizat și satisfăcut în întregime, de cooperative.

Inșelăciunea și frauda se va pedepsi aspru.

Speculatorii de rassă, Jidanii, ne mai găsându-și în organismul țării noastre rostul, ne vor părăsi.

In tot cazul, elementul românesc scăpat fiind de paraziți și înșelători, se va însănătoșa și întări, redobândind pozițiile astăzi pierdute.

Românizarea orașelor și a instituțiilor înstrăinate, se va face astfel dela sine.

Dreptatea devenind baza reală a întregei așezări sociale, produsele economului de pământ își vor recăpăta prețul ce li se cuvine. Cooperativele își vor extinde binefacerile, și asupra agriculturii, care va răsplăti munca și va înviora viața dela sate.

Bunăstarea satelor va influența în bine și aceea a orașelor.

Se va înfrâna cămătăria, prin pedepse aspre.

Se vor examina contractele de înstrăinare a bunurilor Statului și se va căuta soluționarea corăspunzătoare.

Se vor desființa directoratele regionale cu întreaga lege administrativă, căutând simplificarea cheltuelilor ce-au dus țara la disperare.

Vom curăți armata de Jidani.

Se vor reduce taxele școlare.

In licee și universități, se va stabili numărul ce va putea fi primit.

Se vor revizui încetățănirile, trimițând străinii invadați, peste graniță.

Se va scădea numărul deputaților și senatorilor.

Români! Partidele politice ați văzut ce bine vă pot aduce. Spre a scăpa țara de nevoi, trebue să luptați cu toții, la loc bun. Judecați românește. Cine se întovărășește cu hoții nu poate fi om de omenie. Cine se întovărășește cu Jidanii poate el avea suflet creștin?

Noi vrem unirea tuturor bunilor Români, într'un mănunchiu, contra puhoiului jidovesc.

Organizați-vă peste tot și la sate și la orașe în *L. A. N. C.*

In alegeri votați linia culcată :

Cu D-zeu înainte.

LIGA APĂRĂRII NAȚIONALE CREȘTINE
Cluj, Str. Bob No. 7.

Români luați aminte că:

Suedia și Norvegia are un jidan la 7500 locuitori; **Spania 1 jidan la 6200; Anglia 1 jidan la 800; Franța 1 jidan la 450; Belgia 1 jidan la 420; Serbia 1 jidan la 120: Italia 1 jidan la 80; Bulgaria 1 jidan la 78; Rusia 1 jidan la 76; Germania 1 jidan la 63: Austria 1 jidan la 23; Turcia 1 jidan la 21; Ungaria 1 jidan la 16; Polonia 1 jidan la 13;** ***iar România are 1 jidan la 7 locuitori.***

Români întrebați-vă:

Câte firme adevărat românești vedeți la prăvăliile și atelierele din orașele Ardealului, Bucovinei, Basarabiei și Moldovei?

Câți avocați adevărat Români întâlniți în barourile din București, Iași, Cernăuți Cluj, Chișinău, Oradea, Timișoara, Arad și Galați?

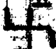
Câți medici și câte farmacii, aparținând adevăraților Români, îngrijesc de sănătatea noastră și vând medicamente pe tot coprinsul României Mari?

Câți cârciumari vă otrăvesc sănătatea cu alcool; și câți din ei sunt Jidani?

Câte fabrici de spirt sunt în România Mare și cine le stăpânește?

Creștini!

Câți jidani sunt slugi la creștini? Câți jidani sunt tăetori de lemne în păduri, sau lucrători în băi (mine)? Câți jidani sunt măturatori de strazi și altele?

Frate Române, răspândește mai departe adevărul ca și noi! cei din Liga Apărării Naționale Creștine

Cumpărați dela creștini; nici un ac dela Jidani!

Mirajul comunist

Abia ieri s'a terminat revoluția rusească, spre a se continua cu rezistența țăranilor, la colectivizarea proprietății agricole, iar la noi oameni cu răspundere, au și început să ridice în slavă dictatura proletariatului.

Intr'un articol publicat în *„Societatea de mâine“*, ce apare la Cluj, sub titlul: *„Moartea satului“*, semnat *Ilie Cristea,* atras de mirajul comunist, se afirmă: *„Această minune* (colectivismul), *căci este o minune, se datorește exclusiv forței? De necrezut. O parte, mai mare sau mai mică a populațiunei rusești trebue să se fi simțit atrasă în spre o nouă formă de viață și de producție, incontestabil superioară“.*

Ce ironie! Populația rusească, trăește astăzi în cea mai mare mizerie, luându-i-se proprietatea individuală și sufletul; ea poate foarte repede să alunece oricând în brațele revoluției. Nu-mi pot închipui ce fel de viață nouă este în Rusia când, teroarea, vagabondajul și veșnicul *Pohod na Sibir* există și astăzi.

Iată — un singur exemplu, de fericirea celor din Rusia — ce scrie ziarul *„Glasul Ardealului“*, în Nrul din 15 Februarie 1931, în articolul *„Grozăvia din Rusia. Ce-a văzut un Român“ :*

„Un cetitor al foii „Glasul Domnului“, cu numele N. Vlaicu, spune că a văzut lucruri îngrozitoare în Rusia bolșevicilor.

Poporul sufere cele mai sălbatice chinuri din partea stăpânirii. Cine îndrăznește să ridice numai un cuvânt de nemulțumire, e dus în închisoare, de unde nu mai vede soarele. Țăranii s'au răsculat în Siberia și de atunci curge sângele șiroaie, prin sate și orașe. Armata roșie nu cruță nici copiii nevinovați.

Intr'o dimineață de Vineri, am mers la târgul de săptămână din Ișim. Trecerea era peste gară, dar ca să nu înconjur mult, am trecut pe dindărătul gării.

Numai ce văd o mulțime de oameni adunați de lângă patru vagoane de marfă. Alerg și eu spre ei și văd că unii din ei, duc pe niște paturi sanitare ceva. Ce duc acești oameni? întreb eu pe un moșneag bătrân, care se ștergea la ochi. Eu credeam că el se ștergea la ochi pentru că-i curg lacrimi de frig. Doamne nu mai lăsa lumea în mânile satanei, zise moșneagul.

Uite duc copii din Azilul Golișmamova, uciși de bolșevici. Și bătrânul izbucni în hohote de plâns. Asta-i libertatea, asta-i lumea modernă, zise moșneagul și dispăru prin mulțime.

Ceva gol simții în mine. Picioarele era cât p'aci să mi se 'ndoaie din genunchi, fără voie. Un frig trecu peste tot corpul meu. Ce văd eu oare e adevărat, sau numai vedenie? Doi oameni bătrâni, legați la urechi, cu capetele goale fără căciuli, duceau un copilaș cam de vreo 4 anișori. Sărmanul era înghețat sloiu, lovit în cap de-o săcure, părul era roșu de sângele închegat și înghețat. Alți doi oameni duceau o fetiță cam de vreo 6 ani junghiată de cuțit, un picior retezat de săcure. Apoi alte și alte trupșoare mutilate de săcuri, furci și cuțite, erau încărcate pe sănii. Au adus apoi trei surori de caritate, servitoare și servitori oribil ciopârțiți. Am fost în răsboiu, am fost prin spitale, am văzut multe, ceeace am văzut însă acolo, n'am văzut nicăiri în viața mea. Cadavrele toate în număr de 68 au fost transportate în mijlocul orașului Ișim, pentru a fi îngropate sau arse“.

Mai departe spune dl. Ilie Cristea, *„Satul nostru solidar cu satul rusesc, în ciuda izolării voite, începe să agoniseze, în locul satului condamnat, trebue să vie ceva, căci o nație nu se poate sinucide din respect pentru tradiție“.*

Așadar, autorul vede moartea satului în respectul pentru tradiție și în acelaș timp spune că în locul satului condamnat trebuie să vie ceva, iar acel „ceva“ este tocmai colectivismul de care am vorbit. Gravă eroare! Autorul ne dă drept exemplu, Rusia, când ar putea să ne dea exemplu America, Franța, Germania, unde pământul se lucrează cu cele mai moderne mijloace.

Comunismul este condus de Jidani — lucru știut, — după cum spune Dr. Molle[1]) : *Qu'est-ce-que internationale? C'est l'abdication du prolétariat entre les mains de la ploutocratie juive universelle*“[2]).

Salvarea nu stă în părăsirea tradiției și îmbrățișarea colectivismului comunist, ci în înlăturarea Jidanilor din țara noastră, care au venit din alte părți, transformându-se în bancheri, cămătari și speculatori, aranjând totul în așa fel ca munca tuturor să fie numai în folosul lor. Aceștia sunt distrugătorii satelor, cu sistemul capitalist jidovesc, aceștia trebuesc eliminați din viața noastră publică, dacă vrem să nu pierim ca națiune, nu tradiția, care se bazează pe dreptate și omenie.

NANCIU I. DUMITRU
— Cluj. —

[1]) Președ. partidului Național Popular Antisemit Francez. † 8 Ianuarie 1931.

[2]) „La Libre Parole“ No. 2. Febr. 1931. — „Internaționala este lăsarea proletariatului în mâna plutocrației universale jidovești“.

Antisemitismul în Franța

Dr. Molle

La 8 Ianuarie a. c. a murit la Paris *Dr. Molle,* președintele *Partidului Național Popular,* deputat și primar al orașului Oran.

Viața întreagă a acestui om a fost un exemplu de muncă și abnegație. Convins de gravitatea pericolului jidovesc și dornic de a-și aduce contribuția la lupta contra acestui pericol, Dr. Molle colaborează la diverse publicații antisemite, demască mașinațiunile Jidanilor din Algeria și dă cel mai efectiv ajutor Arabilor nedreptățiți, de guvernul francez și exploatați de Jidani.

La 1921 este ales primar al orașului Oran, unde aduce o sumă de îmbunătățiri și în care calitate susține justele revendicări ale Spaniolilor de curând împământeniți.

Dr. Molle, grație activității sale, se bucura de simpatii unanime în toată Algeria, fapt care i-a și adus alegerea de deputat în 1928, cu o majoritate de 7.041 voturi.

La Paris s'a străduit să grupeze sub o conducere unică toate fracțiunile antisemite și astfel a luat naștere Partidul Național Popular care numără astăzi 3 reprezentanți în cameră și care duce o aprigă campanie antisemită, ce desigur va fi încununată cu succes. Adânc mâhnit de moartea acestui mare antisemit, noi spunem creștinescul „Fie-i țărâna ușoară“, iar Partidului Național Popular îi urăm cea mai grabnică și desăvârșită isbândă.

Student D. V. ATHANASESCU
— Cluj. —

Numerus clausus sau Numerus nullus?

Odată cu isbucnirea mişcării studenţeşti, s'a pus pentru prima dată în discuţie principiul *„Numerus clausus"*, care îndată a fost adoptat de toţi, ca singura formulă ce ar putea rezolva într'un mod satisfăcător, problema jidovească din România.

In moţiunea votată de studenţime la 10 Decemvrie 1922, Numerus clausus ocupa locul de frunte şi legiferarea lui era condiţia capitală fără de care studenţimea nu ar fi renunţat la lupta începută.

Dela aceea dată au trecut 8 ani grei şi plini de sbucium, şi legiferarea lui Numerus clausus nu s'a înfăptuit. Şi mă bucur că nu s'a înfăptuit; fiindcă acest principiu al proporţionalităţii numerice consfinţit prin lege, ar fi însemnat, recunosc, un punct câştigat de noi, dar nu ar fi rezolvit problema jidovească în mod definitiv, ci din potrivă, Jidanii ar fi câştigat prin legiferarea acestui principiu un punct aşa de însemnat, încât dacă s'ar fi gândit mai bine asupra lui ei singuri ar fi venit să ceară, alăturea de noi, legiferarea lui Numerus Clausus.

Ce definiţie se dă lui „Numerus clausus?" Că este o formulă socială care îşi trage raţiunea şi adevărul din înseşi principiile cuprinse în tratatele de pace cari stipulează raporturile dintre majorităţile şi minorităţile etnice ale ţărilor.

Se cerea deci aplicarea lui Numerus clausus, fiindcă nu voim să permitem accesul Jidanilor pe tărâmurile de activitate ale ţării, decât într'un anumit număr ce nu e altul decât raportul dintre populaţia românească şi numărul populaţiei jidoveşti, raport care ar fi cam 1 Jidan la 7 Români.

Definiţia aceasta însă are un tâlc: Numerus clausus legiferat, înseamnă implicit că noi Românii recunoaştem Jidanilor drepturi politice egale cu noi, îi primim în fiecare din clasele noastre sociale şi şi pe tărâmurile de activitate, în proporţia de 1 Jidan la 7 Români.

Ori dacă adevărul e acesta, eu mă declar împotriva făuririi acestei legi, prin care se dă aventurierilor Jidani, veniţi din toată lumea, dreptul de stăpânire peste pământul şi bogăţia ţării şi dreptul la conducere. Prin această lege înseamnă că-i recunoaştem egalii noştri, ni-i recunoaştem de tovarăşi în tot lungul veacurilor trecute şi fraţi de arme în cele câteva sute de bătălii pe cari Românii le-au purtat pentru apărarea pământului acestuia românesc.

Acordarea drepturilor cetăţeneşti, Jidanilor din România, s'a făcut fără voia poporului românesc, care nici până astăzi nu a consimţit la această ruşinoasă încălcare a Suveranităţii lui naţionale.

Problema jidovească nu va putea fi rezolvată până nu se vor retrage Jidanilor aceste drepturi, acordate fără voia noastră.

Numerus clausus legiferat nu ridică drepturile Jidanilor, nici nu le micşorează. Egalitatea de drepturi rămâne aceiaş, numai că stabileşte o mai justă repartiţie numerică pe toate tărâmurile de activitate.

Prin Numerus clausus legiferat, scos-am vre-un Jidan din ţară? Niciunul.

Atunci, nu cumva prin Numerus clausus legiferat consimţim la recunoaşterea drepturilor Jidanilor cu restricţia unei îngăduiri numerice pentru fiecare tărâm de activitate?

Da, recunoaştem aceste drepturi. Căci chiar dacă prin Numerus clausus legiferat, ar rămânea numai un doctor, un avocat, un judecător, un ofiţer şi un cârciumar Jidan, în România, principial înseamnă că noi Românii am renunţat de a mai contesta acordarea drepturilor la Jidani, mulţumindu-ne şi crezând că facem mare ispravă dacă am reuşi să stabilim o proporţie numerică între ei şi noi.

Se va spune de către unii: Numerus clausus legiferat e numai o etapă în lupta pentru rezolvirea definitivă a problemei jidoveşti.

Admit, o etapă. Dar o etapă care va da mult de lucru urmaşilor noştri, peste 20—30 de ani. Şi aceasta în modul următor: dacă peste 20—30 de ani, prin răsboaie, emigrări de Români şi imigrări de Jidani, prin scăderea numărului naşterilor la Români şi creşterea sporului de naşteri a Jidanilor, s'ar ajunge ca numărul acestora să fie proporţional cu al nostru, de două ori mai mare ca acum, adică 2 Jidani la 7 Români, ce vom face cu ei, atunci? Jidanii singuri vor spune: aplicaţi-ne Numerus clausus, fiindcă ni l-aţi aplicat odată. Şi când nui l-aţi aplicat, atunci, prima dată, înseamnă că aţi recunoscut egalitatea noastră în drepturi, singura îngrădire fiind cea numerică.

Şi dacă astăzi le-am recunoaşte prin Numerus clausus o şeptime din stăpânirea ţării, atunci vor fi siliţi să le recunoaştem două părţi la cele 4 ale noastre. Şi peste alţi 20—30 de ani, ajungând a fi 4 Jidani la 7 Români, vom fi siliţi să le acordăm patru părţi din dreptul de stăpânire asupra întregei ţări şi aşa mai departe, *fiindcă azi, voim să facem greşala de a lua ca principal argument în favoarea noastră, baza numerică, şi nu adevărul istoric, care îmi dă mie, Român, dreptul de întâietate şi deci de stăpânire indiscutabilă asupra întregului pământ românesc, oricât de puţin numeroşi am ajunge să fim noi, Românii cândva... pe aceste locuri şi oricât de mulţi ar ajunge să fie străinii, în cuprinsul hotarelor noastre.*

Deci înainte de a ne număra pe noi şi de a-i număra şi pe Jidani, pentru a putea face aplicarea exactă a proporţionalităţii numerice, a lui „Numerus clausus", trebue să stabilim un lucru: eu la mine în casă, când îi cedez cuiva, dreptul de stăpânire asupra unei părţi din gospodăria mea, înseamnă că recunosc una din două; sau acel cineva e os din osul meu, sau acel cineva, a muncit alăturea cu mine la ridicarea acelei gospodării, ajutându-mă cu munca şi cu braţul lui, la nevoe.

Aplicând, deci, „Numerus clausus", înseamnă că recunosc una din două: *sau că Jidanii sunt os din osul lui Ştefan cel Mare şi Sfânt, sau că din începutul începutului, Jidanii au desţelenit şi apărat umăr la umăr, cu noi, acest pământ*, cu o credinţă, cu un curaj egal cu al nostru, cu jertfe, natural mai puţine, fiind mai puţin ca noi, deci cu beneficii mai puţine, fiind de 7 ori mai puţin numeroşi ca noi, *au parte numai la o şeptime din beneficiul muncii în comun, beneficiu care în cazul de faţă ar fi o şeptime din Dacia lui Traian.*

Aplicându-le, deci, Numerus clausus, înseamnă că recunoaştem una din cele două posibilităţi de mai sus. Peste 50 sau 100 de ani, chiar dacă am protesta, noi, totul ar fi zadarnic, fiindcă în faţa greşelei de azi, consfinţită ca lege, va trebui să ne plecăm capul şi să răbdăm ca Jidanii să ne denatureze Istoria.

Le-am da prin aceasta, curajul şi îndrăzneala de a scrie că Traian a trecut Dunărea cu legiunile sale împestriţate de legionari Jidani, că în cojoacele ostenilor lui Decebal, puteai număra mulţi Jidani care

locuiau pe aceste locuri. Ar mai putea spune, apoi, că pe vremea năvălirilor barbare, munţii erau plini de Români şi de Jidani, cari trăiau împreună, ucigând în gura văilor cete de barbar, şi luându-se la trântă dreaptă cu urşii (ar pune şi figuri în text). Că în ceata descălicătoare de ţară, a lui Dragoş, cel care se ţinea mai aproape, în fugă, de coada zimbrului, era tot un Jidan, venit din Maramureş; şi când Dragoş a aruncat barda în fruntea zimbrului, Jidanul a aruncat şi el o bărdiţă şi Istoria nu poate lămuri precis, de care mână a murit zimbrul. Că în oastea lui Ştefan cel Mare, dela Războeni, au murit părinţii lângă copii, şi bunicii lângă nepoţi, mulţi dintre ei strigând „ghevalt".

Şi ar descrie, apoi, în pagini mişcătoare, vremea asupririlor fanariote, în cari, Jidanii s'au făcut şi ei haiduci răsbunători ai fără-delegilor greceşti şi împărţitori de dreptate, haiduci răsbunători cari dormeau noaptea chiar în pădure.

Şi cu cât vremea va vremui şi vor muri martorii şi participanţii la teribilul răsboiu de întregire a României, cu cât se vor şterge amintirile, vor spori statisticile şi scrierile în care se va arăta numărul şi isprăvile de vitejie ale Jidanilor, în răsboiul din 1916—1919.

Atâta vreme cât adevărul istoric e cu noi, dreptatea e de partea noastră. De îndată ce vom nesocoti adevărul istoric, şi slăbiciunea noastră ne va dicta acte din care va ieşi înfrântă demnitatea noastră, suveranitatea naţională şi încrederea că dacă suntem Români, avem dreptul să stăpânim, indiscutabil, România, merităm robia jidovească.

Lupta a început de 8 ani. Ea nu trebue întreruptă, nu trebue să ne mulţumim cu jumătăţi de măsură cari ar opri numai pentru un moment în loc, ofensiva jidovească, ci *trebue să se vină cu soluţia radicală, singura care ar pune capăt primejdiei şi care soluţie, nu este, nu poate fi „Numerus clausus", ci „Numerus nullus"*.

Dr. MIHAIL BICLEANU.
(„Apărarea Naţională" — Iaşi).

L. A. N. C. Câmpulung

Organizaţia judeţeană transmite prea îndureratei familii *Popescu* din com. *Horodnicul de Sus*, şi tuturor fraţilor de luptă din judeţul Rădăuţi, — cele mai profunde condolenţe — cu ocazia nenorocită a pierderii fiului, fratelui şi Eroului *Gheorghe Popescu* — fost student la Paris — mort în Spital, după o lungă şi grea suferinţă, — în urma stâlcirilor mortale sub copitele cailor, — la congresul cuzist din Rădăuţi.

* * *

Org. jud. a sărbat aniversarea a 8 ani dela înfiinţarea L. A. N. C., printr'o mare întrunire ţinută în *Vatra Dornei*. A participat un număr foarte mare de Dorneni, precum şi numeroşi delegaţi din comunele Dornelor. D. înv. *Gr. Berciu*, face istoricul luptei D-lui *A. C. Cuza* din timp de peste 40 ani şi canalizată de 8 ani, la 4 Martie 1923, în puternica organizaţie L. A. N. C. — Vorbind despre programul cuzist, D-sa arată că este cel mai sigur şi mai puternic mijloc, de a scăpa Neamul şi Ţara, împinsă la prăpastie de toate partidele politice — înfrăţite cu ucigaşii Jidani. Deci L. A. N. C. trebue să fie chemată la guvern!

Mai vorbesc câţiva luptători din localitate, după care întrunirea se termină în mare însufleţire pentru M. S. Regele şi Dl. A. C. Cuza, cărora li s'a expediat telegrame omagiale.

* * *

In 15 Martie a. c. s'a ţinut o mare adunare în târgul *Stulpicani*. Au participat *peste 1000 de săteni*, între cari foarte mulţi Stulpicăneni, apoi o delegaţie de peste 100 de viteji *Dorateieni* în frunte cu steagul şi numeroşi luptători din comunele *Negrileasa*, *Ostra*, *Gemene* şi *Slătioara*.

Dl. înv. *Gr. Berciu*, a arătat pe larg şi înţelesul tuturor programul L. A. N. C., care cuprinde mai ales lupta contra Jidanilor, a cametei, a tuturor relelor şi neajunsurilor, micşorarea şi scutirea de bir a familiilor sărace, asigurarea existenţei muncitorilor, precum şi lupta pentru o păsuire omenească a plăţii datoriilor.

S'a organizat apoi L. A. N. C. având în frunte pe preşed. *Toader Moroşan*, un curajos şi vrednic luptător. S'au înscris membri noui, în număr de peste 200.

La sfârşitul adunării s'a făcut o frumoasă manifestaţie pentru M. S. Regele şi Dl. A. C. Cuza, pe şoseaua din centrul jidovit a Stulpicanilor.

*

Miercuri 25 Martie a. c. („Buna Vestire") *s'a întrunit în oraşul Vama — Consiliul judeţean în vederea Congresului şi a pregătirilor.*

Cooperativa „Sturzeanca" şi Jidanul Heimson

Cooperativa „*Sturzanca*" din comuna *Priboi-Sturzani*, jud. Dâmboviţa, având în exploatare o pădure cumpărată pe datorie, a vândut jidanului *Iancu Heimşon*, vre-o 200 vagoane de lemne de foc. Jidanul dă arvună 120.000 Lei, dar cere poliţe (cambii) dela cooperativă. Poliţele sunt scontate, la bancă, care a cerut banii dela Cooperativă când a venit scadenţa. In acest timp lemnele se expediau regulat jidanului, care cerea mereu lemne, dar de plătit, nu plătea nimic.

După un timp oarecare, Jidanul modifică legătura de cumpărare. Mai dădu Cooperativei 120.000 Lei, dar tot pe poliţă, şi Cooperativa iar trebui să plătească banii la bancă.

Lemnele însă se expediau încontinuu, fără ca jidanul să le plătească.

După ce s'au expediat 50 vagoane de lemne în preţ de aproape 250.000 Lei, Cooperativa a oprit expedierea lemnelor şi a cerut jupânului *Heimson* preţul mărfii predate.

Jidanul în loc de plată cedează contractul Băncei: *M. Almosnino*, care păreşte Cooperativa „*Sturzeanca*", cerându-i 600.000 Lei despăgubiri. — Procesul este în curs de judecare la Camera Arbitrară a Bursei din Bucureşti.

Ce vedem din toate aceste informaţiuni primite de Cassierul Cooperativei: Ioan G. Ionescu? Cooperativa „*Sturzeanca*" a primit dela jidanul Heimson, drept arvună 240.000 Lei în două rânduri, pe poliţe, pe care a trebuit să le plătească la scadenţă.

A expediat jidanului Iancu Heimson lemne în preţ de un sfert de milion Lei, fără să primească un ban.

Iar ca încheiere tot cooperativa este împrocesuată de alt Jidan; *Almosnino* să plătească daune de 600.000 Lei.

Români, feriţi-vă de Jidani.

Cetim în „La Libre Parole" din Ianuarie 1931

O importantă manifestare antisemită la Paris

„Jos Jidanii" — „Noailles la Moscova"

„De câtva timp „Studioul 28" proecta un film iudeo-bolşevic, zis supra-realist: *L'AGE D'OR*, patronat de *VICONTESA DE NOAILLES, JIDANCĂ, PRIN NAŞTERE BISCHOFFEIM*. Antisemiţii revoltaţi s'au decis să pună capăt scandalului.

„Şi, Miercuri 3 Decembrie, în strigăte de „Jos Jidanii!" „Noailles la Moscova!" spectacolul, la care asista toată elita jidovească a Parisului, fu zădărnicit iar asistenţii „distinşi" busculaţi de către manifestanţi, trebuiră să evacueze sala „în viteză". Jidanul (le youtre) Moriţ de Rotschild, care părea că presida şedinţa, scăpă teafăr numai graţie unei fugi grăbite, sub protecţia poliţiei.

Unsprezece manifestanţi au fost arestaţi.

CE ZICE PRESA?

A doua zi, presa, rău informată — ca întotdeauna — lămuria pe cititori că „o bandă de Cameloţi ai Regelui — sau Tineri Patrioţi — jefuiseră un cinematograf de avangardă" şi că „pagubele se ridicau la o sută de mii de franci".

Abia după câteva zile, „Ami du Peuple", „le Populaire", „Comoedia", „Echo de Paris" rectificară.

In special „le Populaire" semnala că manifestanţii strigau „cât îi lua gura": „Moarte Jidanilor", fapt ce părea că-l uimeşte foarte.

Se vede că până aici, nu se ştia de existenţa antisemiţilor la Paris.

INTERVENŢIA D-LUI LE PROVOST DE LAUNAY.

Dl. Le Provost de Launay, consilier municipial la Paris, interveni pe lângă autorităţi pentru ca filmul acesta să fie revăzut la censură.

Acesta, după examinarea lui, declară că filmul, deşi purta viza censurii, nu suferise modificările ce-i fuseseră impuse: aceea ce Censura oprise, nu lipsia din film.

Şi totuşi, filmul continua să fie proectat la „Studio 28".

Dl. Le Provost de Launay, care a fost avizat, a făcut un nou demers pe lângă Prefectul de Poliţie, şi îl somă să ia măsurile ce se impuneau.

INTERZICEREA FILMULUI ŞI SANCŢIUNI.

După câteva zile, se citea în jurnale, că filmul „l'Age d'Or" era interzis şi că direcţia Cinematografului era urmărită pentru infracţiune şi condamnată la 5000 de franci amendă cu încheierea temporară a localului.

CONCLUSIE.

Mişcarea antisemită, departe de a fi moartă, ia avânt.

Curajul adepţilor ei şi abilitatea acestora ne fac să întrevedem zile frumoase pentru cauza ce servim.

H. R. de BACKER.

Despre această manifestare, mai cetim în admirabila revistă: „*Croisade*" din Ianuarie, următoarele rânduri:

„Nu putem decât să adresăm cele mai călduroase felicitări, bravilor tineri, cari au pus sfârşit unui spectacol de natură să revolte Parisul" (pag. 42)....

„Filmul a fost plătit (cu peste 7 milioane Lei), de către o doamnă din Paris, purtând prin căsătorie un vechi nume al Franţii, dar care prin naştere, e Jidancă"... ea şi-a câştigat o poreclă ireverenţioasă: „la biche obscene" = „capra neruşinată".

Ceva mai mult, „Croisade" reproduce câteva pasagii dintr'o broşură ce se distribuiau spectatorilor, broşură anticreştină. Vom traduce câteva rânduri pentru a evidenţia neruşinarea iudeo-masonilor pe cari încă multe feţe bisericeşti dela noi, îi socotesc inofensivi:

„Furaţi obiecte sfinte, pângăriţi Bisericile"...

...*„un obiect sacru căzut în mâinile noastre trebue profanat toată viaţa"*...

Aceste infamii se găsesc la pagina 31 din broşura francmasonică „Cum să pui la locul lui pe popă".

Şi dacă şi noi ne luptăm în contra unor asemenea ticăloşi, — cari pângăresc pe Christos, — cari batjocoresc pe Rege, răspândind împotrivă-i cele mai josnice svonuri, — cari necinstesc Ţara şi Neamul, — ni se spune că suntem: „agitatori inconştienţi".

T.

Cum se face dreptate şi cum se resolvă cererile oamenilor ne'ndreptăţiţi

Românul creştin *Mihăilă Calian*, agricultor din comuna *Viişoara*, jud. *Turda*, fost *legionar* în Batalionul 17 din *Italia*, iar sosit în Ţară, împărţit la Regimentul 8 Jandarmi din Braşov, după demobilizare sosind în comuna sa, s'a prezentat locurilor în drept, pentru a i se da şi lui, loc de folosinţă şi loc de casă, după cum scria legea. Nu i-a dat nimeni nimic, deşi era în drept, înaintea altora, cari fără să fi fost luptători de talia lui, totuşi au primit. Ba chiar şi din rezervele de Stat i s'a dat în folosinţă, jugărul cu Lei 1.400.—, iar altora cu Lei 400.—

Acest fiu iubitor de ţară, om sărac, fără nici o avere, a încercat a-şi căuta dreptul, la Ministerul Agriculturii, înaintând o cerere, cu data de 4 Octomvrie 1929. Şi credeţi că omul nostru a primit vr'un răspuns? sau s'a interesat de el cineva, din cei în drept? Nu, nimeni, deşi dela data cererii au trecut tocmai un an şi jumătate.

Scrisori din străinătate

...„sunt profund mişcat. Perchiziţiile ce vi se fac dovedesc că sunteţi în răsboi complet cu guvernul jidovit; însă Congresele voastre sunt un adevărat succes şi dau speranţa că veţi isbândi. Dar băgaţi bine de seamă, păziţi-vă, căci jidanul este, ca şi diavolul, *ucigător de oameni* şi *mincinos*"....

„...vom informa lumea creştină despre suferinţele voastre"...

MONSEGNEUR E. JOUIN.

...noi ştim existenţa unei adevărate persecuţii în contra antisemiţilor români"....

„...trimiteţi-ne amănunte ca să putem protesta în presa franceză"....

Fl. Brenier de Saint-Christo.

(„Acţiunea Română", Organ al Tineretului L. A. N. C. — Bucureşti).

Despre marele Congres al L. A. N. C. dela SUCEAVA, ţinut Duminecă 22 Martie 1931, în numărul viitor.

In luna Aprilie se vor ţine Congresele L. A. N. C. la *VASLUI* şi *CÂMPULUNG* — Bucovina.